

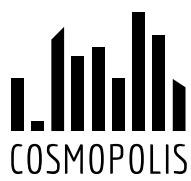
LISA REGANOVÁ

Tichý plač

ZVLÁDNE JOSIE QUINNOVÁ
VČAS ROZOHNAŤ HMLU LŽÍ?

Tichý plač

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Tichý plač

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 237. publikáciu.

Z anglického originálu *Her Silent Cry*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2019,
preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Tatiana Búbelová
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 368
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2019
First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Monika Tužinská, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU
a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8090-754-9 (ePub)
ISBN 978-80-8090-753-2 (pdf)
ISBN 978-80-8090-752-5 (print)

Pre Dot Dortonovú za to, že mi zmenila život.

1. KAPITOLA

Ich hádka v zúrivyých vlnách narážala do dverí medzi nami, búchala o drevo, hromadila sa na podlahe a pretekala ku mne, takže som počul každé jedno slovo. Väčšinou som nerozumel, čo hovoria ani prečo sa hádajú. Vedel som len to, že jej ublíži, či už potichu alebo s krikom. Nebol som si istý, čo je horšie.

Nech už ju zranil akokoľvek, vždy si nakoniec našla cestu späť do našej izby. Lahla si na výzgajúcu posteľ, syčala cez zaťaté zuby a načiahla sa za mnou. Naučil som sa veľmi opatrne pohybovať pod paplónom. Niekedy aj pri najmenšom tlaku bolestivo lapala po vzduchu. Veľmi jemne som sa jej otočil chrbtom k bruchu a čakal som, kým jej chvejúce sa prsty, ktorými ma hladila po vlasoch, prejdú do pomalého upokojujúceho rytmu.

Mal som veľa otázok, ale nikdy som sa na nič nespýtal. Nechcel som, aby ma ten muž začul a spomenul si na mňa. Keď sa jej trhané dýchanie utíšilo, jemne si povzdychla na znak toho, že bolesť už utícha.

„To nič,“ povedala. „Všetko bude v poriadku.“

Nikdy nevedela klamať.

2. KAPITOLA

Výkriky malého Harrisa Quinna sa niesli ihriskom v denton-skom mestskom parku a prenikali Josie do uší. Ako ho naháňala od hojdačiek k šmykľavke, obzerala sa, či ostatných dospelých neobťažujú jeho prenikavé výkriky radosti, ale nikto si ich ani len nevšimol. Všetci dospelí sa sústredili na vlastné deti, ktoré behali sem a tam a nadšene vykrikovali.

„Mami, pozeraj!“

„Nechytíš ma.“

„Chcem ísť na hojdačku!“

Josie nasledovala Harrisa k preliezačke uprostred ihriska. Mala tvar hradu s dlhým oblúkovým mostom, ktorý viedol od nízkyh schodíkov na veľkú šmykľavku na opačnej strane. Harris vyliezol po schodoch a prebehol cez mostík.

„Opatrne,“ zvolala Josie, ale už bol navrchu šmykľavky. Bežala k jej spodku, aby Harris nevyletel z nalešteného konca rovno do hliny, a pritom len o vlások minula dve batolaťá. Naspodku šmykľavky chytila Harrisa vo vzduchu a on zapišťal. „Jojo!“

Pobozkala ho na temeno hlavy skôr, ako sa začal vrtieť. „Jojo, dole! Znova!“

Neochotne ho položila späť na zem a sledovala, ako znovu beží ku schodom. Pomyslela si, že najlepšie bude zostať dolu pri

šmykľavke, aby ho mohla chytiť. Keď bol na mostíku, na niekoľko sekúnd sa jej stratil z dohľadu. Srdce jej búšilo v hrudi, až kým hore na schodoch nezazrela záblesk jeho svetlých vlások a žiarivo modrého dinosaurieho trička. Keď si sadol a odrazil sa, pred Josie sa natlačilo malé dievčatko a začalo sa štverať na šmykľavku. Josie v duchu vedela, že hrozí katastrofálna zrážka. Dievčatko mohlo mať tak šesť alebo sedem rokov, bolo takmer dvakrát väčšie ako Harris. Malo na sebe biele tenisky, elastické modré legíny a trblietavé ružové tričko s jednorozcom. Na chrbte nieslo malý ruksak v tvare motýľa. Pieskové vlasy ako kukuričný hodváb malo vzadu zviazané do voľného rozstrapateného chvosta. Josie otvorila ústa a chcela zastaviť dievčatko, aby prestalo liezť hore, alebo povedať Harrisovi, nech sa nezačne spúšťať. Lenže slová jej uviazli v hrdle.

Príblížila sa k šmykľavke a natiahla ruky, aby Harrisa zachytila skôr, ako vletí rovno do motýlieho dievčatka. Na druhej strane sa zrazu objavila žena. „Lucy,“ vyštekla rázne. „Vieš, že takto sa na šmykľavku nelezie. Zlez dole, nech sa niečo nestane.“

Malá Lucy pokračovala v lezení, ale ženina ruka vystrelila a schmatla ju za rameno, čím ju zastavila. „Pozri sa na mňa, Lucy,“ riekla. „Čo som povedala?“

Lucy zamrzla na mieste a zdvihla pohľad k žene. Josie si hneď všimla výraznú podobnosť, rovnaká srdcová tvár, belasé oči a úzky nos úhľadne rozšírený pri nosných dierkach. Žena mala asi o dva odtiene tmavšie vlasy ako dievčatko, ale museli byť matka a dcéra.

Lucy si zahryzla do spodnej pery, pustila sa šmykľavky a s tenkými neohrabanými končatinami sa začala pomaly spúšťať po bruchu. „Prepáč, mami,“ zamrmlala. Keď dorazila nadol, mama ju chytila za ruku a odtiahla z cesty Harrisovi, ktorý sa vzápätí

skĺzol dolu. Josie ho opäť rýchlo chytila a pevne držala jeho krútiace sa telo.

Lucina mama zachytila Josin pohľad a usmiala sa. „Prepáčte,“ povedala.

„To nič,“ odvetila Josie. „Hlavne, že sa nikto nezranil.“

Žena sa zasmiala. „Kto by povedal, že ihriská môžu byť také nebezpečné?“

„To áno,“ odvetila Josie. Pravdou bolo, že brať Harrisa na ihrisko jej vzalo roky života. Mal tu priveľa príležitostí zakopnúť a udrieť si hlavu, spadnúť z niečoho a niečo si zlomiť, alebo ho iné dieťa mohlo nechtiac zraniť pri behaní či lezení po šmykľavke opačným smerom.

„Koľko má rokov?“ spýtala sa žena, keď sa ju Lucy snažila odťahnúť za ruku do inej časti ihriska.

„Dva,“ odpovedala Josie. „Čoskoro tri.“

So smutným úsmevom na tvári žena pokračovala: „Pamätám si, keď mala malá dva. Je to skvelý vek.“

„Ale on nie je...“ chystala sa Josie vysvetliť, že nie je Harrisova mama, že ho len stráži kamarátke, ale Lucy zanariekala, „Mami! Chcem ísť na kolotoč!“

Harris sa prestal vrtieť v Josiných rukách. „Aj ja!“ vykrikoval. „Jojo, na koníkov, ešte!“

Josie si ho prehodila v rukách. „Znovu?“ spýtala sa. „Už sme boli trikrát.“

Len pri tej predstave sa jej začal zdvíhať žalúdok. Posledné týždne sa necítila najlepšie a tri jazdy na kolotoči jej určite nepomohli.

„Má-mí,“ žobronila Lucy a ťahala mamu preč, na opačný koniec ihriska, kde pred niekoľkými týždňami vďaka starostkiným machináciám postavili nový nablýskaný kolotoč.

Zábavný park o niekoľko okresov ďalej zanikol a starostka Tara Charlestonová videla príležitosť „vylepšiť krásny dentonský mestský park“, ako ho sama nazvala, keď presviedčala mestskú radu, aby vynaložila prehnané množstvo peňazí na rozobratie kolotoča, jeho prevoz do Dentonu a opätovné zloženie v mestskom parku. Mesto ušetrilo aspoň na tom, že ho dalo zreštaurovať študentom umenia z Dentonskej univerzity. Teraz jeho jasné karnevalové farby žiarili v popoludňajšom slnečnom svetle. Keď sa krútil, kone na ňom sa dvíhali a zas klesali do rytmu s veselou hudbou. Josie sa pri pohľade naň z detského ihriska zdvihol žalúdok.

„Jojo, prosím,“ skúšal to znova Harris a nedočkavo sa jej vrtel v náručí.

Skôr ako sa mu to pokúsila vyhovoriť, zaznel mužský hlas: „Ste Josie Quinnová.“

Lucy s mamou zastali a sledovali, ako muž kráča k Josie s vystretou rukou. Josie si ho všimla pri príchode do parku. Kráčal okolo ihriska a telefonoval. Bol štíhly, opálený a mal prešedivené vlasy. V modrej polokošeli, kaki šortkách a mokasínach by skôr zapadol na golfové než detské ihrisko, ale počasie koncom apríla bolo dosť teplé aj na jeho ľahké oblečenie.

„Som Colin Ross,“ predstavil sa ešte vždy s vystretou rukou.

Josie chytila Harrisa do druhej ruky, aby mužovi mohla potriať rukou. Lucy s mamou sa priblížili. Lucina mama striedavo hľadela na Colina a Josie. „Colin,“ povedala. „Ty tú ženu poznáš?“

Otočil sa k nej a usmial sa. „Amy,“ oslovil ju, „nespoznávaš ju zo správ?“

Josie od napätia celá stuhla. Ako detektívka dentonského policajného oddelenia riešila najšokujúcejšie prípady v štáte, z ktorých sa mnohé dostali do celoštátnych správ, ale stále si nezvykla na svoju slávu. Ani na zlú povesť.

Amy sa uprene pozerala na Josie, až kým Josie konečne nepre-
rušila napätie a nevystrela ruku. „Má pravdu. Som Josie Quinno-
vá. Pracujem ako detektívka na policajnom oddelení.“

Amina ruka jej vystrelila k tvári. „Panebože, práve ste vyriešili
prípád Drewa Pratta!“

Josie prikývla a všimla si, že Colin sa na ňu žiarivo usmieva.
„Áno, ten prípad vyriešil môj tím.“

Colin pokračoval: „Je fantastická. Vieš, kto je jej otec?“

Josie otvorila ústa, aby sa ohradila, že jej otec je mŕtvy, ale
Colin ju prerušil: „Christian Payne.“

Pred rokom sa Josie dozvedela, že ju ako dieťa uniesli. Jej sku-
točná rodina verila, že zomrela pri požari. Len nedávno sa s nimi
opäť stretla. Len ťažko si zvykala na to, že má celkom novú rodi-
nu. „Poznáte ho?“ spýtala sa Josie.

Colin sa usmial. „Obaja pracujeme v Quarmarku.“

„Iste,“ riekla Josie. „Veľká farmakologická spoločnosť. Aj vy
pracujete v marketingu?“

„Nie. Som v tíme, ktorý vytvára cenové štruktúry pre nové
lieky, ktoré Quarmark uvádza na trh.“

„Naozaj zábavné,“ poznamenala Amy.

„Oci,“ zakňučala Lucy. „Chcem ísť na kolotoč.“

„JoJo,“ povedal Harris a ukázal Josie poza plece. „Hojdačky!“

Josie sa uľavilo, že si to rozmyslel. „O chvíľku, kamoš.“

Amy položila ruku manželovi na chrbát. „Zlato, Lucy chce ísť
na kolotoč. Chceš s ňou ísť ty, alebo mám ísť ja?“

Colin sa usmial na dcérku. „Čo keby sme išli všetci traja?“

„Na ktorého koníka pôjdeš, oci?“ spýtala sa Lucy.

„Neviem,“ odvetil. „Najprv si ich musím prezrieť.“ Znova sa
usmial na Josie. „Rád som vás spoznal.“

„Aj ja vás,“ povedala Josie. Keď sa rodina Rossovcov vzdialila

smerom ku kolotoču, Josie postavila Harrisa na trávnu a on sa rozbehol k hojdačkám. Keď mu pomohla dostať sa na jednu z voľných a začala ho zľahka postrkovať, videla, že Amy a Lucy Rossové nastúpili na kolotoč. Colin stál hneď za plotom a znovu telefonoval. Toľko k rodinnej jazde na kolotoči.

„Vyššie!“ zakričal Harris. „Prosím, Jojo?“

Josie sa usmiala na jeho korunu zlatistých blond vlasov a potlačila ho trochu silnejšie, hoci fakt, že bol o kúsok vyššie, v nej vyvolal ďalšiu úzkosť. Nevedela, ako ho sem môže jeho matka Misty stále brať. Zdalo sa jej to tu samé nebezpečenstvo. V Josiných očiach bol Harris stále malý a krehký. Nemohla si pomôcť, ale bála sa, že si pri nejakom nepodarenom páde zlomí kosť alebo rozbije lebku. V duchu počula, ako sa jej Misty, jej vlastná matka Shannon a stará mama Lisette smejú – čo robili často, keď sa príliš starala o Harrisovo bezpečie. Všetky hovorili to isté: „Deti sú odolnejšie, ako vyzerajú.“

Keď sa Josie v žalúdku zdvihla ďalšia vlna nevoľnosti, premýšľala, ako matky túto rodičovskú záležitosť zvládajú. Čím bol Harris samostatnejší, tým sa jej všetko zdalo desivejšie. Pozorovala, ako sa drží reťazí na bokoch hojdačky, keď si prvýkrát v diaľke uvedomila hlas Amy Rossovej. Volala na svoju dcéru.

„Lucy? Lucy!“

Josie sa obzrela ku kolotoču a videla, že Amy na ňom stále je, aj keď ľudia pomaly opúšťali plošinu a vychádzali cez kovový plot, ktorý ho obklopoval.

Jej tón bol čoraz hlasnejší a vyšší. „Lucy! Lucy!“

Colin zastal a odtiahol si telefón od ucha, akoby sa chcel nalaďiť na paniku v manželkinom hlase.

„Lucy!“

Amy utekala okolo plošiny, kľučkovala medzi koňmi a každou sekundou bola zúfalejšia.

Josie podvedome zastavila hojdačku s Harissom. „Jojo?“ spýtal sa a pozrel na ňu.

„Nič sa nedeje, krpec,“ zamrmlala, zhrabla ho z hojdačky a kráčala ku kolotoču.

Ľudia sa ďalej zhromažďovali po okolí, zatiaľ čo Colin sa snažil prejsť východom. Tínedžer, ktorý kontroloval jazdu, stál pri vstupnej bráne a sledoval Amy. Rad ľudí čakajúcich na nástup na ňu zíral tiež. Amy akoby cítila, že sa na ňu upiera toľko očí, zastala a pozrela na nich. „Videl niekto moju dcéru? Pred chvíľkou tu bola. Na modrom koníkovi. Ja som sedela na fialovom. Zišla dolu skôr, ako kolotoč zastal. Videl ju niekto vystúpiť? Lucy?“

Nikto neodpovedal. Colin s telefónom v ruke stál na plošine, predieral sa medzi koníkmi a zastavil sa pri dvoch vozoch s červenými zamatovými sedadlami oproti sebe. „Kam, dopekla, išla?“ spýtal sa.

Amy odvetila: „Videl si ju odísť?“

„Nie, nič som nevidel,“ odpovedal Colin. „Telefonoval som.“

Amy sa znova obrátila na ľudí v rade. „Videl niekto dievčatko, ktoré samo vystúpilo z kolotoča? Má sedem rokov a svetlé vlasy. Mala oblečené žiarivoružové tričko s jednorožcom a motýlikový ruksak.“

Pár ľudí potriaslo hlavou, ale nikto jej nepodal žiadne informácie. Josie už bola pri plote a prezerala si kolotoč. Naozaj sa nemala kam schovať. Zamyslela sa, keď ju zrazu zaujal Amin hlas. Dav ľudí prešiel cez východ. Josie si nepamätala, že by Lucy bola medzi nimi, ale mohla prebehnúť skôr, ako sa Josie pozrela.

„Amy,“ oslovil Colin manželku, keď k nej podišiel. „Kde, dopekla, je?“

„Neviem!“ zakričala manželka. „Bola presne tu, so mnou. Len na sekundu som sa obzrela. Preboha.“ Oboma rukami si chytila spanky a zajačala: „Urobte niekto niečo!“

Josie si pritisla Harrisa k boku a prešla bránou. Zachytila pohľad dvoch ohromených pracovníkov. „Uzavrite kolotoč,“ povedala im. „Čože?“

„Uzavrite kolotoč. Nikto nenastúpi ani nevystúpi, kým nenájdem to dieťa.“ Otočila sa k rodičom Rossovcom. „Ak nie je tu, bude niekde na ihrisku.“

Amy očami prehľadávala ihrisko za Josie. „Nevidím ju. Nie je tam.“

Josie povedala: „Pozrite sa na mňa, pani Rossová.“

Amy sa jej zahľadela do očí.

„Rozdeľme sa a prehľadáme zvyšok ihriska. Môže byť na preliezkach.“

Colin a Amy sa rozbehli od kolotoča a volali na svoju dcéru. Zopár ľudí v rade na kolotoč sa k nim pridalo a volali Lucino meno. Josie ich nasledovala a prehadzovala si pritom Harrisa z jedného boku na druhý. „Dole, Jojo,“ pýtal sa.

„Ešte chvíľku, zlatičko,“ chlácholila ho Josie. „Hľadáme jedno dievčatko.“

„Ja pomôcť?“ spýtal sa.

Usmiala sa naňho. „Zostaň so mnou. Tým mi pomôžeš.“

Amy bleskovo našla fotografiu Lucy, ktorú urobila len pred niekoľkými minútami, keď vyliezla na kolotočového koňa. Josie pod Harrisovou váhou boleli ruky, ale pre vlastnú úzkosť ho nepoložila na zem. Pod kožu jej prenikol strach a vyvolával v nej lepkavý a nepríjemný pocit.

„Určite len niekam odbehla,“ upokojovala Josie Amy, keď znova upadala do hystérie, ale s každým okamihom, keď sa Lucy objavila, začínala mať Josie oveľa horšie tušenie.

Josie prešla po obvode ihriska. Za kolotočom bol vysoký plot z pletiva, ktorý oddeľoval detské ihrisko od softbalového na

druhej strane. Niekoľko ľudí na vonkajšom ihrisku si hádzalo loptičku. Josie prešla pozdĺž plota, aby sa uistila, či v ňom nie sú diery. Na konci plota oddeľovali park od chodníka a ulice kríky vysoké po pás. Na druhej strane ulice pokojne stáli bungalovy. Hoci pozdĺž chodníka parkovalo veľa áut, v žiadnom smere tadiaľ neprechádzala premávka. Išla popri kríkoch až ku vchodu na ihrisko, ktorý tvoril široký chodník pod oblúkom s nápisom *Detské ihrisko dentonského mestského parku*. Za ním sa nachádzali ďalšie kríky, ktoré na niekoľkých metroch oddeľovali ihrisko od chodníka a končili v zalesnenej oblasti. Josie vedela, že na druhej strane stromov je jeden z bežeckých chodníkov, ktorý vedie cez hustý les v parku. Dieťa by sa po ňom mohlo ľahko zatúlať do lesa. Lína stromov sa tiahla po zvyšnej dĺžke ihriska až po začiatok plota na druhej strane. Lucy by musela vystúpiť z kolotoča a prejsť značný kus cesty, kým by vbehla do lesa. Určite by ju niekto videl.

Josie pri skúmaní stromov ešte väčšmi zovrelo hrud'. Oblasť v zadnej časti ihriska bola väčšia a kopcovitá a viedla hlbšie do parku, ktorý sa rozprestieral niekoľko kilometrov na každú stranu.

Priveľké územie na to, aby ho zvládla pokryť, dokonca aj s pomocou rodičov Rossovcov.

Voľnou rukou vytiahla z vrecka mobil a zavolala na dispečing.

„Detektívka Quinnová,“ povedala, keď sa ozval policajt. „Potrebujem dve až tri jednotky na detské ihrisko v mestskom parku. Zdá sa, že ide o nezvestné dieťa.“

3. KAPITOLA

Amy stála pri preliezačkách s telefónom v ruke a po tvári sa jej kotúlali slzy. Colin sa prechádzal opodiaľ, tvár mal bledú a poznačenú strachom. Okolo sa zhýkol tucet rodičov, ktorým Josie dávala pokyny. „Prosím, neodchádzajte, kým neoznámite svoje meno a telefónne číslo jednému z policajtov,“ inštruovala ich. „Tiež by som vás chcela poprosiť, aby ste si skontrolovali svoje mobilné telefóny, či ste za poslednú hodinu neurobili nejaké fotografie alebo video, na ktorých je Lucy Rossová v pozadí.“

Do hlavy si ukladala ich tváre. Chcela sa uistiť, že jej tímu nikto neprekľzne. Muž na konci davu sa spýtal: „Môžeme vám pomôcť s hľadaním?“

„Bola by som radšej, keby ste tu zostali a pohovárali sa so strážnikmi,“ odvetila.

Nemali dôkaz, že Lucy uniesli, ale Josie to už napadlo. Vedela, že je krajne nepravdepodobné, že by niekto z vystrašených rodičov alebo ich vyčerpaných detí mali niečo spoločné s Luciným zmiznutím, ale nemohla riskovať a dovoliť, aby sa zúčastnili na pátraní. Čo ak niekto z nich Lucy niečo urobil? Poslala by ich do parku, aby po sebe zamietli stopy. Pri tej myšlienke ju zamrazilo. Na pleci jej zachrápal Harris, ktorý napriek všetkému rozruchu zaspal.

„Nedovolíte im pomôcť?“ spýtal sa Colin. „Musíme ísť von. Čím skôr začneme hľadať...“

Jeho slová pohltili policajné sirény, keď pred vchodom na ihrisko zastali dve autá dentonskej polície a za nimi neoznačené auto detektívky Gretchen Palmerovej. Josie pocítila vlnu úľavy, keď jej kolegovia vystúpili a rozbehli sa k nej. Kým ich Josie informovala, Amy vytiahla fotografiu Lucy, ktorú ukazovala ostatným rodičom, aby si ju policajti mohli prezrieť. Josie poverila dvoch policajtov, aby pracovali v dave, zapisovali si mená, adresy, telefónne čísla a pokúsili sa získať všetky existujúce fotografie alebo videozáznamy z mobilných telefónov. Gretchen povedala: „Na prehľadanie parku budeme potrebovať viac ľudí.“

Josie poslala Hummela a jedného zo strážnikov rôznymi smermi, aby prehľadali lesnaté oblasti, ktoré hraničili s ihriskom, a Gretchen zatiaľ zavolała ďalšie hliadky. Amy ju poklepala po ramene. „Chcem pomôcť s hľadaním,“ povedala. „Môžem?“

Josie sa k nej otočila. „Iste. Najprv vám musíme položiť niekoľko otázok. Nezaberie to veľa času.“

Colin sa postavil za manželku. V jednej ruke stále držal mobil a druhou si prechádzal cez šedivejúce vlasy. „Nechápem, čo sa stalo,“ zamrmlal.

Gretchen ukončila hovor, predstavila sa rodičom Rossovcom a vytiahla zápisník. Josie začala: „Koľko rokov má Lucy?“

„Sedem,“ jednohlasne odvetili rodičia.

„Je teda prváčka?“ spýtala sa Gretchen.

„Áno,“ povedala Amy. „Chodí na základnú školu Denton West. Je to odtiaľto len pár blokov.“

„A kde bývate?“ spýtala sa Josie.

Amy jej odrecitovala adresu a Gretchen si ju zapísala. Bolo to len o dva bloky ďalej, Josie si to poznačila. Rodičom Rossovcom

povedala: „Myslím si, že by sme mali niekoho požiadať, aby zašiel k vám domov, keby tam Lucy z nejakého dôvodu išla. Máte predstavu, či by sa vedela sama dostať domov?“

Colin nezaváhal: „Áno.“

Zatiaľ čo Amy odvetila: „Nie.“

Colin pozrel na manželku. „Vedela by, ako sa z parku dostane domov, Amy.“

Amy si zotrela slzu, ktorá sa jej kotúlala po tvári. „Nie, nevedela by. Pred dvoma týždňami sa stratila po ceste zo školskej ošetrovne do svojej triedy.“

Tváril sa zarazene. „Čo?“

Amy si založila ruky na hrudi. „Vedel by si o tom, keby si bol častejšie doma.“

„Keď som na cestách, volám každý deň,“ bránil sa Colin. „Jedna z vás sa o tom mohla zmieniť.“

Gretchen si odkašľala, aby na seba obrátila pozornosť. „Pán a pani Rossovcí,“ povedala, „bez ohľadu na jej vek alebo orientačný zmysel je logické skontrolovať váš dom, najmä keď je tak blízko.“

Keď okolo prechádzal detektív Finn Mettner, Josie mu voľnou rukou naznačila, aby odprevadil Colina domov a skontroloval, či tam Lucy nie je.

„Vie Lucy naspamäť svoju adresu aj telefónne číslo? Keby sa stratila a niekto cudzí by sa jej na to spýtal, vedela by povedať?“

„Áno,“ prisvedčila Amy, zatiaľ čo Colin nasledoval Mettnera von z parku.

„To je dobrá správa,“ uistila ju Josie.

Gretchen sa spýtala: „Zatúlala sa už Lucy niekedy? Tu alebo napríklad v obchode?“

Amy pokrútila hlavou a po tvári sa jej skotúlali ďalšie slzy. „Nie, nezvykne sa zatúlať. Vždy sa drží pri mne. To je pravidlo. Vie, ako sa zvyknem...“

Odmlčala sa a jej telom otriasol vzlyk. „Bože, dievčatko moje. Musíte ju nájsť. Musíme ju nájsť!“

Josin hlas bol pevný a jasný. „Pani Rossová, pozrite sa na mňa.“

Amine oči blúdili po celom priestore ihriska a napokon pristáli na Josinej tvári.

Josie povedala: „Robíme všetko, čo môžeme, aby sme ju hneď teraz našli. Povedzte mi, má Lucy nejaké zdravotné ťažkosti, o ktorých by sme mali vedieť?“

Amy opäť zablúdila očami k hŕstke rodičov a detí v strede ihriska pred dvoma dentonskými policajtmi, ktorí sa venovali zapisovaniu informácií. Potom pohľadom zamierila von, k zaľeseným plochám na okraji ihriska, kde sa niekoľko ďalších policajtov predieralo pomedzi stromy. Hľadali Lucy a volali jej meno.

„Pani Rossová?“ povzbudila ju Gretchen.

„Nie, žiadne zdravotné ťažkosti. Je zdravá ako rybička.“ Znova sa na nich pozrela. „Toto sa na ňu nepodobá. Nerozumiete tomu. Nikdy by neutiekla.“

„Videli ste ju, keď schádzala z kolotoča?“ spýtala sa Josie.

Amy potriasla hlavou. „Nie. Snažila som sa zosadnúť z toho blbého koňa. Zamotala som sa do pásu. Zosadla skôr ako ja a rozbehla sa. V dave som ju stratila z dohľadu.“

„Takže ste ju nevideli ísť v východu?“

„Nie, nie. Keď zosadla z koníka a rozbehla sa, viac som ju nevidela. Hľadala som a hľadala. Panebože.“

„Ako často chodievate do parku?“ spýtala sa Gretchen.

„Niekoľkokrát do týždňa. Väčšinou však s pestúnkou.“

„Ako sa volá jej pestúnka?“ pokračovala Gretchen. „Kde je teraz?“

„Jaclyn. Jaclyn Underwoodová,“ odvetila Amy. „Je preč. Rodinu má z Colorada. Išla ich navštíviť na víkend.“

„Kde v Dentone býva?“ opýtala sa Gretchen.

Odrapotala adresu v Dentone, neďaleko univerzitného areálu. „Je študentka Dentonskej univerzity. Vždy Lucy vyzdvihne zo školy a strávi s ňou niekoľko hodín pred večerou. Prosím vás, je to naozaj dôležité? Chcem ísť hľadať Lucy.“

„Pravdaže,“ povedala Gretchen. „Ja tu budem koordinovať vyšetrovanie.“ Gretchen sa v ruke objavila vizitka a podala ju Amy. „Je tam moje číslo.“

Amy si ju vzala a rozbehla sa. Josie ju sledovala, ako ide po obvode ihriska, potom zmizla v jednom z lesných porastov, kde sa nachádzali niekoľkí ich policajti.

Harris sa zamrvil, otvoril modré oči, potom si vzdychol a otočil hlavu. Josie nahmatala škvŕnu potu na mieste, kde mal opretú tvár. Pohľadila ho po chrbte a pozrela na Gretchen. Tá ťukla perom do poznámkového bloku. „Čo si myslíš?“

„Neviem,“ odpovedala Josie.

„Nemyslíš si, že sa zatúlala?“

Josie potriasla hlavou. Nemala ten pocit čím podložiť, žiadny dôkaz, že sa Lucy Rossovej stalo niečo nekalé, takže sa ho ani nepokúšala vysvetliť.

Gretchen si vzdychla a ukázala na kolotoč. „Začnime od začiatku.“